

Saša Sandras

Deník Jacka Novotného

Deník Jacka Novotného
Saša Sandras
říjen 2016 - 36. publikace vydavatelství
Vydavatel: Pavel Kohout (www.kknihy.cz)

ISBN:
epub: ISBN 978-80-88061-93-9
mobi: ISBN 978-80-88061-94-6
pdf: ISBN 978-80-88061-95-3

Saša Sandras

Deník Jacka Novotného

Mnoho mladých mužů sní o vztahu s nymfomankou.

1. Jak jsem dostal jméno

V dětství jsem se zlobil na rodiče, proč se jmenuji Jack a ne Jan, jako děda. Kluci v Československu mně dali v osmi letech přezdívkou Teriér. Jeden z nich měl doma teriéra Jacka Russella a říkal, že se mu podobám. Té přezdívky jsem se už nikdy nezbavil. Nelíbila se mi, ale nic jsem s tím nenadělal.

Jack je domácí jméno od Johna. Když jsem se rodičů ptal, proč se nejmenuji alespoň John, shodně tvrdili, že Jack ke mně patří. Seznámili se na filmu Jack Rozparovač a po tomto filmu jsem byl počat, anebo o týden později na diskotéce, kde pili whisky Jack Daniel's. Moje jméno tím bylo dané.

2. Dětství

Na své rané dětství si moc nepamatuju. Podle vyprávění dědy, to byl hezký čas. Žil jsem s rodiči v panelákové bytovce a o víkendech jsme na oběd chodili k babičce a dědovi. Měli domek na kraji města. V zahradě mně děda nechal postavit malý dřevěný domeček, ve kterém jsem měl všechny své poklady a mám je tam dodnes. Po obědě jsem s dědou chodil na vinici a on mi cestou vyprávěl pohádky o stromech, květinách, mracích a zvířatech, které jsme cestou viděli. Rodiče u babičky a dědy nespali, navečer odcházeli za zábavou. Večery s dědou jsem měl nejraději. Většinou jsme seděli na lavičce na zahradě a vymýšleli ptákoviny, které babička nechápala. My jsme se však smáli, že nás bylo slyšet, jak děda říkal, až na Marsu.

Později mi děda vyprávěl, jaký byl můj otec, když byl malý. Nebavilo ho chodit s dědou na vinici, hodně času trávil nad knihami, hraním šachů a luštěním křížovek. Po ukončení základní školy se nedostal z kádrových důvodů na studium, což otec i děda s babičkou těžko nesli. Učební obor s maturitou zvládl bez problémů. Po večerech se učil se sousedem, legionářem, angličtinu a v sedmnácti letech z ní udělal státnici. Když v devatenácti poznal moji matku, Francouzku, ožil. Nenáviděl život v Československu a teď měl šanci dostat se za hranice. Dva roky nato složil státnici i z francouzštiny.

Děda říkal, že rodiče měli tehdy hezký vztah, milovali se a oba byli úspěšní v zaměstnání. O víkendu chodili za zábavou. V zimě jezdili

s partou lidí od otce z práce na hory a v létě k Mácháci. Oba se těšili na velký svět, život ve Francii.

Moje matka na mě od narození mluvila jen francouzsky a tak jsem již jako dítě mluvil dvěma jazyky.

Z Československa mě rodiče v pěti letech převezli k rodičům matky do městečka Ronchamp, které leží v předhůří francouzské Jury. Tam jsem s prarodiči žil dva měsíce. Mezitím se rodiče v Paříži zabydleli, otec si našel zaměstnání a matka mně vybrala školku. Potom jsem už žil s nimi. Chůva mě ráno vodila do školky. Matka dopoledne pracovala většinou z domova, na oběd chodila do bistra s některou z jejích kamarádek. Po obědě mě vyzvedla ze školky a doma jsme čekali na otce. Po jeho příchodu jsme zašli do lunaparku, na Eiffelovku, do bazénu, nebo mě učili na umělém svahu lyžovat. Domů jsme se vraceli za tmy. Na toto období si již dobře pamatuju. Doma byla pohoda. Častokrát jsme se honili po bytě a dělali různé hlouposti.

V sobotu matka vařila a otec se mnou většinou hrál šachy. Perfektně jsem je zvládal už v šesti letech. Po obědě rodiče odcházeli a hlídala mě chůva. Naši se vraceli domů pozdě v noci nebo v neděli ráno. Veselí a unavení skončili v posteli. Chůva mě v neděli ráno brala na hřiště, do herny nebo na dětské představení do divadla. Na oběd mě přivedla za rodiči do restaurace. Po obědě se mnou rodiče jezdili na výlety po okolí.

3. Moje matka

Po rozchodu mých rodičů se u mé matky střídalo období, kdy mě vedla velice přísně, s obdobím, kdy mi dala naprostou volnost. Nevím, které období jsem měl raději. V období volnosti jsem již jako devítiletý nesměl chodit domů před dvacátou hodinou. Kamarádi v tu dobu museli být doma, a pokud jsem byl u některého na návštěvě, tak mě jeho rodiče po večerech posílali domů s odůvodněním, že o mě má maminka určitě strach. Ta o mě strach neměla, protože byla doma se strejdou. Většinou jsem si sedl na schody před naším bytem, mnohdy i usnul a probudil mě až odcházející strýc.

Strýcové se střídali. Jeden byl hodný. Chodil s námi do kina, do lunaparku, vyprávěl jsem mu o škole, v zimě se mnou chodil lyžovat a nikdy jsem nemusel čekat před bytem. Měl jsem ho rád, a když se s

ním matka rozešla, byl jsem smutný. Ptal jsem se, proč s námi už strejda není a matka řekla, že byl k ničemu, jako můj otec. Určitou dobu jsem s ním ještě chodil do kina a v kavárně jsme spolu probírali věci ze školy. Matce, dokud se s ní nerozešel strýcův nástupce, to nevadilo.

V období, kdy matka neměla žádného chlapa, se upnula na mě. O víkendu jsme snídali v její posteli, na procházce jsem jí musel ukazovat muže, kterého bych chtěl za tatínka, a večer v posteli ji slibovat, že nikdy neodjedu za otcem, dědou a babičkou. V té době matka přetrhala všechna moje kamarádství. Žádný kamarád nechápal, že ze školy musím jít rovnou domů.

O víkendu jsme jezdili za rodiči matky do městečka Ronchamp. Tam jsem se vždy těšil a mám to tam rád dodnes, i když už babička umřela.

O tom, jak to chodí u nás doma, jsem babičkám a dědečkům nesměl vyprávět. Především těm v Československu. Před mým prvním odjezdem po rozvodu rodičů na prázdniny do Československa mně matka dala přesné instrukce, co mám prarodičům o životě v Paříži vyprávět. Děda utrousil:

„Tvoje máma bude brzy svatořečená.“

Později jsem zaslechl, jak babičce říká:

„Jestli nechceš našeho vnuka učit lhát, neptej se ho na jeho matku.“

„Ale já bych chtěla vědět, co v Paříži dělají.“

„Já ne,“ odsekl děda.

„Pokud chceš, aby ho za námi pouštěla, vůbec o ní nemluv. Dopřej mu o prázdninách hezké dětství. Kluk to nemá lehké. Otec ani matka si takového šikovného syna nezaslouží.“

4. Můj otec

Po rozvodu rodičů jsem se od dědy dozvěděl, že můj otec nechlastá, jak častokrát tvrdila má matka, ale je maniodepresivní a v manické fázi se mnohdy chová jak opilý. Když přešla jeho nemoc do deprese, byl skleslý a neměl o nic zájem. Děda říkal, že bipolární porucha u otce musela puknout až v Paříži.

Já si jen mlhavě pamatuju věčné hádky, matčin křik „nic s tebou není,“ a otcův pláč. Mnohem později, až se u nás začali objevovat strýcové, jsem pochopil, co matka myslela větou „nic s tebou není.“

Kde žil otec po rozvodu, rok nikdo nevěděl. Ani děda s babičkou, s kterými jsem trávil všechny prázdniny. Hrozně jsem se k nim vždycky těšil. U babičky jsem se dobře najedl a s dědou byla legrace. Těšil jsem se i na kamarády. Ve Francii jsem kamarády neměl. Žádný kluk nechápal, že mám období, kdy smím po škole ven a období, kdy musím rovnou ze školy domů.

Ve dvanácti letech mě o prázdninách vzal děda na návštěvu za otcem. Otec byl hospitalizovaný na psychiatrické klinice, kde děda pracoval. Byl v hrozném stavu. Styděl jsem se za něj a zároveň jsem se ho bál. Děda říkal, že to bude s otcem dobré, že musím mít trpělivost, že je nemocný a když se bude léčit a bude brát léky, tak bude do příštích prázdnin v pořádku. Babička, když jsem se na otce ptal, jen plakala. Matka se o něm nechtěla bavit.

S otcem jsem se později o prázdninách vždy viděl. Žil v bytě, kde jsme bydleli před stěhováním do Francie a byl celkem v pořádku. Se mnou ale spokojený nebyl. Častokrát říkal, že jsem po matce a snažím se s ním manipulovat, jako ona. Vůbec jsem tomu nerozuměl. Je pravda, že jsem s kamarády chodil na diskotéky, kterými byla matka přímo posedlá. Na diskotéce jsem si v patnácti letech dal vždy jedno malé pivo, které mi přinesl starší kamarád a to byl jediný prohřešek, kterého jsem se v pubertě dopouštěl. Zkoušel jsem to také s několika holkami, ale dál než k puse, jsem se nikdy nedostal. Také jsme chodili s kluky kouřit za vinice, kde nás jednou otec viděl a tím našel další moji podobnost s matkou. O ničem dalším nevím. Když nad tím tak uvažuju, nebyli se mnou v pubertě moc problémy. Ve škole jsem byl premiant. Děda a babička na mě byli pyšní, rodiče na mně viděli jen chyby. S dědou jsem o prázdninách stále chodil na vinici. I když jsme tam pracovali, vždy jsem se těšil. Děda byl můj nejlepší kamarád. Nikdy na mě nekřičel, nic mi nevyčítal a ničím nevyhrožovat. Znal odpovědi na všechny mé otázky a byla s ním velká legrace. V Paříži mně chyběl.

5. Samostatnost

Když mi bylo sedmnáct let, poznala matka muže svého života, jak mi po měsíční známosti sdělila. Brzy na to otěhotněla a začal jsem jim

prekážet. S přítelem, neříkala mu strýc, se chtěli vzít a žít jako manželé.

„Chápeš, že s ním chci být a potřebujeme soukromí. Nechce se ke mně nastěhovat, dokud tu budeš. Je hodný, přepíše na tebe svůj jednopokojový byt. Jsi už dospělý, měl bys žít sám. Máš děvče?“

Na děvče se mě zeptala poprvé v životě.

„Mami, kdy se mám odstěhovat?“

„Nejlépe hned o víkendu.“

Potom, co mě matka vystěhovala, děda řekl, že jí celou dobu posílal peníze na má studia a koupil pro mě byt matčina přítele. V sedmnácti letech jsem neměl problém se o sebe finančně postarat. Matce jsem na domácnost přispíval od patnácti, kdy jsem začal dělat na lyceu jednoduché počítačové programy. Potom, co jsem v sedmnácti vyhrál státní soutěž, projevila o moji práci zájem univerzita. Stal se ze mě zámožný student.

6. Felicita

Felicitu jsem poznal v osmnácti letech. Studovala v Paříži marketing a reklamu. Krásná, snědá dívka s velkými prsy, pevným zadečkem a smyslnými rty. Když jsem ji poprvé uviděl, měl jsem erekci. Před Fé jsem chodil se spolužačkou z ročníku. Několik měsíců jsme se vodili za ruku, líbali se, chodili spolu na oběd a radili si ve studiu. Potom jsme spolu začali ráno běhat. Jedno ranní běhání skončilo u mě na pokoji. Nemotorně jsme se pomilovali. Pro nás oba to bylo poprvé. Sex jsme potom provozovali pravidelně, ale bylo to takové šup sem, šup tam, které tolerovala. Žádná smršť. Budoucí excelentní programátorka na to prostě nebyla.

Fé jsem oslovil hned, jak jsem ji uviděl. Byl jsem jak uhranutý. Stála na zastávce metra a pohupovala se v bocích v rytmu samby, písničky, kterou hrály v nedaleké kavárně. Pod tričkem se jí rýsovala pevná prsa s velkými bradavkami. Když mě spatřila, prohrábla si husté, krátké, černé vlasy a potom si rukou pomalu přejela přes prsa. Její ruka se zastavila na přirození. Vyrazil jsem směrem k ní. Nenapadlo mě nic jiného, než ji pozvat na koncert vážné hudby do parku. Řekla, že nemá čas, že má sraz s kamarády, ale jestli chci, ať za ní přijdu po koncertu.

Vyťukala mi do mobilu adresu a našpulila pusu k polibku. Byl to krátký polibek, při kterém mi stihla strčit jazyk hluboko do krku. Touhou se mi zatočila hlava.

Na koncert jsem nešel a z odpolední přednášky jsem spěchal na adresu, kterou mně dala. Fé přišla s partou holek v rauši asi za hodinu.

„Napij se,“ podala mi láhev zteplalého vína.

Potom mě vtáhla do pokoje a otočila za námi klíčem. Hned za dveřmi ze sebe strhla tričko a kraťasy, které měla naostro. Rifle a slipy mi sundala dřív, než jsem se vzpamatoval. S mým trikem se nezdružovala. Vnikl jsem do ní a potom, znovu a znovu. Byl to sen a ze snu jsem se probudil až ráno, vedle ní.

„Padej,“ vzbudila mě, „za chvíli přijde uklízečka.“

Felicita bydlela s šesti holkami v pronajaté vile. Vlastnil ji Arab. Felicita mně řekla, že si mohou vodit návštěvy, ale pokud se náhodou kluci setkají s Arabem, musí se mu představit jako rodinní příslušníci. Arab naštěstí nepodnikal nečekané návštěvy, chodil jen každé pondělí vybírat nájem. Byl starý, jak černé uhlí. Dalším pravidlem bylo, že holka, která neměla na nájem, ho mohla splatit orálním sexem. Felicita řekla, že to vyhovuje oběma stranám. Když jsem se jí zeptal, zda s ním někdy byla, na chvíli se zarazila a potom řekla:

„Zatím ne, ale pokud chceš mít jistotu, dám ti číslo účtu Araba a zaplat' nájem na měsíc dopředu.“

Hned druhý den jsem to udělal.

Do vily jsem za Fé chodil denně. Další měsíc se již Felicita přestěhovala za mnou do mého bytu. Měsíc nato jsem byt prodal a koupil pro nás malý apartmán.

7. Tajná svatba

Do apartmánu jsme šli již jako manželé. Ženil jsem se v osmnácti letech, Felicita byla o tři roky starší. Svatba byla tajná, rodiče by jí svatbu nedovolili. V Buenos Aires pro ni měli vyhlídnutého manžela. Čekal, až Felicita dokončí studia.

Naše svatba byl jeden velký mejdan. Jedli jsme, pili a milovali se. My i naši kamarádi.

Felicitu jsem první měsíce našeho společného života znal jen jako milenku, úžasnou milenku. Nevnímal jsem jiné ženy, byl jsem sexem zahlcen. Roky v Paříži do ukončení jejího studia byly nejkrásnějšími lety mého života. Byl jsem sice student, ale pracoval jsem na projektu a vydělal dost peněz pro nás oba. Studium nám oběma šlo samo. Volný čas jsme trávili s partou kamarádů Felicity, kteří se rychle stali i mými kamarády. Byly to bujaré večery, většinou po diskotékách, hospodách a klubech. K ránu jsme spěchali do apartmánu a milovali se. Felicity neměla nikdy dost. Milování se častokrát protáhlo i na dopoledne. Začal jsem vynechávat ranní přednášku. Fé začínaly přednášky později a tak jsme většinou odcházeli společně. Cestou po mě častokrát chtěla rychlý sex a to kdekoliv. V metru, když nebyl nikdo v dohledu, v podloubí, v parku. Byl jsem mladý a ona to se mnou uměla. Přejela mi dovedně prsty přes rozkrok, přitiskla moji dlaň na její ztopořenou bradavku a já přestal vnímat svět. Fé mně záviděli všichni spolužáci.

8. Po svatbě

Matce jsem před svatbou telefonoval. Chtěl jsem jí Felicitu představit, ale vzala to jako bych ji sdělil, že jsem si koupil nový kabát. Žádné otázky, žádný zájem.

„Pošli mi fotku ze svatby,“ a zavěsila.

Otec sňatek v osmnácti odsoudil a od té doby se mnou nemluví. Neotevřel mně ani, když jsem přijel s fotkami ze svatby do jeho bytu. Doma byl. Slyšel jsem, jak chodí po bytě. Tehdy jsem to definitivně vzdal. Ani jeden z rodičů o mě nestál.

Po svatbě jsem přestal jezdit o prázdninách za dědou a babičkou. Studium, manželka a práce mně vzaly veškerý čas. U prarodičů jsem se zastavil jen krátce, když jsem byl v Česku pracovně. Děda s babičkou měli vždy velkou radost.

9. Swingers

Po čtyřech měsících našeho denního milování se Fé zeptala, kolik jsem měl před ní holek. Zalhal jsem, že tři.

„Nemáš zkušenosti. Nikdy jsem neměla kluka, který by měl takovou výdrž a chuť na sex jako ty, ale měl bys zapracovat na technice. Líbí se mi dravost s jakou do toho jdeš, musíš se ale naučit i pomalému sexu, tomu, že budu prosit, abys mně to udělal. Četl jsi o technice, která prodlouží extázi?“

„Ne, ty ano?“

„Umí to jeden muž, zajdeme na swingers, naučí tě to.“

Ihned jsem odmítl.

„Jacku, já to potřebuji, nebo chceš, abych měla bokovku?“

To jsem nechtěl.

Dva dny nato jsem se ocitl na první swingers party. Přišly na ni kromě nás, tři pro mě neznámé páry a dvě holky z vily, kde Felicita dřív bydlela. Všem uvelel majitel chaty, starší chlápek, kterého všichni oslovovali Freddy.

„Benjamínku, vyhověl jsem Felicitě, jinak bych tě sem nepustil. Máš vyšetření na AIDS?“

„Nemám, proč?“

„To nemyslíš vážně, proč tě sem Fé dotáhla?“

„Jsem její manžel.“

Chlap se dal do smíchu.

„Tak to je prý manžel Fé.“

Všichni si mě začali zvědavě prohlížet.

„Co má, co já nemám?“ zeptal se chlap Felicity.

„Na rozdíl od tebe mně stačí,“ odsekla vztekle Felicita.

„Mladej, do žádné akce se nedávej, jen sleduj, jak to dělají opravdoví chlapi,“ obrátil se ke mně Freddy.

Večer rozjely dvě lesby. Viděl jsem to poprvé a hned jsem zatoužil být s Fé u nás v apartmánu. Myslel jsem si, že jsem už pochopil, co je pomalý sex. Přitáhl jsem Felicitu k sobě a zašeptal:

„Pojď domů, na dnešní večer dlouho nezapomeneš.“

„Pánové a dámy na terase je připravené jídlo a pití, wirpuka je zapnutá. Bavte se, jak nejlíp umíte. Přijdu za vámi jen co skončím s mladým,“ suše oznámil Freddy.

„Odcházíme,“ zvedl jsem se a táhl za sebou Fé.

Měl jsem chlapa plné zuby.

Felicita se otočila k chlapovi:

„Můžeme do podkrovní?“

„Cestu ti ukazovat nemusím, znáš to tam, jak své boty,“ sarkasticky odsekl chlap. Pomilovali jsme se, a Fé mně důrazně řekla:

„Půjdeme dolů a podíváš se, jak to dělá Freddy.“

„Ten stařík?“

„Není starý, je mu kolem čtyřicítky a chci, aby ses dobře díval.“

„Na co se mám dívat?“

„Jak mě dostane do varu.“

„Felicito, to nemyslíš vážně, jsme manželé, mám tě rád, nesnesu, aby do tebe někdo dělal. A ještě se na to mám dívat? Nejsi v rauši?“

„Jacku... jen jednou, nebude v tom láska.“

„Tobě by nevadilo, kdybych to tady rozjel třeba s tou brunetkou?“

„Nedala by ti, je lesba,“ smála se Felicita.

„O to přece nejde.“

„Ale jde, o co jiného, než o vášně v sexu jde?“

„O lásku, o blízkost toho, koho milujeme.“

„Jacku, nech si to na doma! Freddy mě bude jen vojíždět, dovnitř ho nepustím, doděláš to ty. Dívej se na jeho ruce, co dělá a jak na co reaguji. Víckrát sem nepůjdeme, určitě to zvládneš.“

Trochu mě uklidnilo, že chlap přišel ve slipech, ve kterých jsem jeho mužství těžko hledal.

„Fé, shod' ze sebe oblečení, nemám čas,“ obrátil se na mou ženu.

Další půl hodinu si snažím vymazat z paměti. Cizí chlap rukou a ústy dráždil moji ženu po celém těle, ona sténala a snažila se uvolnit své ruce z pout. Nevím, co by se dělo, kdyby měla ruce volné. Když se mu dostala rozkrokem mezi stehna, třela se pysky o jeho slipy a prosila, aby jí to udělal. Vůbec mě nevnímala. Potom nastal okamžik, který mě vyděsil. Chlap se otočil ke mně:

„Teď se dívej a nic nedělej, ať jí neublížím.“

Omotal mé ženě tenkou šálu kolem krku a když se začala dusit, ukazováčkem druhé ruky ji velice jemně přejížděl po poštěvátku, až celý prst zavedl do pochvy. Naříkání mé ženy přitáhlo pozornost všech. Chlap malinko uvolnil šálu. Moje žena dorážela a sténala rozkoší s ukazováčkem chlapa v pochvě. Vyskočil jsem.

„Dopřej jí to, má orgasmus,“ řekl mi nezúčastněně chlap. „Sleduj čas. Už nebudu nic dělat. Pokud bude mít orgasmus kratší, než osm minut, nemusí mi ho vykouřit.“

Vrhl jsem se na chlapa, ale tři muži mě pevně sevřeli. Jeden z nich houkl:

„Neměl jsi na to přistoupit, teď nevyváděj!“

Sledoval jsem tvář své ženy. Oči měla zalité rozkoší, kousala se do rtů, usmívala se, hlasitě dýchala a žadonila: „Dělej, ještě, ještě chvilku.“

Chlap vytáhl ukazováček z její pochvy a jemně ji profackoval. Felicitá měla desetiminutový orgasmus. Zůstala ležet.

„Prospím se.“

„Fé, prospíš se doma, ne, tady!“

To již Felicita schoulená do klubíčka jako kotě, pravidelně oddechovala. Všichni se vytratili. Zůstal jsem tam jen já, Freddy a Felicita. Klidně spala a já byl na pokraji zhroutení.

„Až se vyspí, vypadněte! Nic po ní nechci, má u mě nadpracováno. Mladej, tu si neudržíš, je to nymfomanka. K sexu využije každou příležitost. Nikdy nebude mít dost, potřebuje psychoterapii a hormonální léčbu. Nejsem nelida, jak si myslíš. Chtěla to po mně a dlužil jsem jí to. Pokud se s tím, co jsi viděl, neumíš vypořádat, zavolej na toto číslo. Je to výborný hypnotizér, vymaže ti tento okamžik z hlavy.“

S Felicitou jsem následující tři dny nespál. Bylo mi nanic.

„Fé, půjdu za tím hypnotizérem, nebo se z toho zblázním.“

„Za hypnotizérem půjdeš, až mě dostaneš do extáze, až to budeš umět tak dobře, jako Freddy. Proto jsme tam šli, Jacku. Chci skončit s minulým životem. Chci se milovat jen s tebou. Bude nám fajn. Pojd', dáme si víno a zkusíme to. Povedu tě. Zatím bez šálky. Ty máš jiné přednosti, možná šálek nebude ani třeba.“

10. Na chatě

Felicitu jsem první půlrok našeho společného života znal jen jako milenkou, úžasnou milenkou. Nevnímal jsem jiné ženy, byl jsem sexem zahlcen. K hypnotizérovi jsem tenkrát nešel.

Týden po swingers mě Felicita řekla, že pojedeme na víkend na chatu hluboko v horách. Chata patřila rodičům jedné z lesbiček, které jsem již znal. Felicita mně sdělila, že chata má kuchyňku a že bude vařit. Vypsala si z internetu recepty a udělala objednávku potravin. Dovezli nám je ve dvou krabicích, které se sotva vešly do kufru auta. Vypadalo to jako proviant pro hodně velkou rodinu.

Na chatu jsme dorazili pozdě v noci.

„Jacku, dones dřevo, je ve sklepě a roztop krb, ať nám v noci není zima. Jo a povlíkni postele, ložní je ve skříni. Já zatím zapnu ledničku, vyskládám do ní potraviny a udělám něco k jídlu.“

Chvilí na to se z kuchyně ozvalo:

„V autě jsem zapoměla pěnu do koupele, běž pro ni prosím a napušť vanu.“

Sotva jsem napustil vanu, přiběhla Felicita s láhví vína a koupenným sendvičem. Uvelebila se ve vaně a dala se do sendviče.

„Fé, jdu pro další, mám také hlad.“

„Miláčku, koupila jsem jen jeden, ale neboj se, uspokojím tvůj hlad.“

Utřela si pusu do zápěstí a pustila se do mého penisu. Milovali jsme se ve vaně, potom kouřili a popíjeli víno. Voda nám mezitím vychladla a tak jsme pokračovali na kožešině před krbem. Když jsem se ráno probudil, Felicita vedle mě nebyla.

Z kuchyňky byl slyšet rachot nádobí.

„Udělej si něco ke snídani, vařím,“ sdělila mi Felicita.

„V ledničce nic není, kam jsi dala jídlo?“

„Asi zůstalo v krabicích.“

„Fé, udělám kávu, chceš?“

„Jo.“

„Nemůžu najít mléko.“

„Tak jsem ho asi nekoupila.“

„Kávu bez mléka nepiju.“

„Prosím tě, ty naděláš.“

Otevřel jsem si láhev vína a přikusoval k tomu brazilské pao. Syrové bochánky Fé milovala, byla jich plná krabice. Při jídle jsem pozoroval Fé. Ukusovala pao a rozčilovala se nad receptem. Už jsem jí chtěl nabídnout, že se podíváme v okolí po restauraci, ale předběhla mě.

„Jacku, běž se projít po okolí, ať mám klid na vaření. Nedaleko odsud má být rozhledna s kavárnou, můžeš si tam dát kávu.“

Když jsem se za dvě hodiny vrátil, u vchodu do chaty jsem ucítil hrozný zápach. Felicita seděla v pokecaném svetru u krbu a pojídala své oblíbené pao a ovoce.

„Jacku, oběd se nepovedl, můžeš si zalít polévku ze sáčku a ve spíži jsem objevila několik konzerv. Vezmi si, na co máš chuť. Jo a našla jsem trvanlivé mléko, jsi zachráněn, miláčku, můžeš si udělat i kávu.“

Tak skončil Felicitin první pokus o vaření.

O sobotní a nedělní oběd se Felicita už ani nepokusila. Naštěstí dovezla čtyři krabičky hotového jídla. Ke snídani a večeři jsme pojídali čokoládu, pao, ovoce, šunku a camembert. Chléb ani bagety jsme neměli, ale ani nám to nevadilo.

Celý víkend jsme si povídali o našich rodinách. Dozvěděl jsem se, že Felicita pochází z přísné katolické rodiny, kde se ženy vdávají jako panny. Rodičům ještě neřekla, že je vdaná a samozřejmě neví, jaký život vedla jejich dcera v Paříži, než mě poznala. Sdělila mi také, že v Paříži docházela k sexuologovi a dokud jsme se nepoznali, brala nějaké prášky na potlačení libida. Prášky prý moc nezabíraly. Nejhorší byl vždy pobyt doma u rodičů. Těšila se na ně, ale život bez sexu, pouze s robertkem, v ní probouzel vlny vzteku a zoufalství.

„Jacku, jsem tak ráda, že tě mám, chci být hodnou ženou, ale jde to teprve s tebou. Dáváš mi, co potřebuji.“

Když už jsme se tak svěřovali, zeptal jsem se jí, proč jsem se musel učit pomalému sexu, když má ráda rychlý, tvrdý sex na pokraji znásilnění. Rozesmála se.

„Je ti devatenáct, teď můžeš, ale za pár let, ti potence klesne a potom to budeš muset dohnat technikou. Chceš se mnou být za pár let, ne?“

„Samozřejmě a neboj se, ty mě ho postavíš vždycky.“

„Dala bych si zákusek,“ usmála se Felicita.

11. Zákusek pro Fé

Už jsem věděl, co zákuskem myslí. Poprvé, když si o zákusek řekla, jsem myslel, že se propadnu hanbou. Bylo to na začátku našeho vztahu. Zavedl jsem Felicitu večer do své oblíbené restaurace.

„Tady nemají ubrusy, sem nepůjdeme,“ oznámila Felicity, sotva jsme vešli.

„Já ubrus nepotřebuju, ale jak myslíš.“

V další restauraci mě vedla ke stolku v rohu místnosti. Dlouhý ubrus se mi pletl mezi nohy. Objednali jsme si steak. Felicity s grilovanou zeleninou, já s hranolky. V restauraci byly jen čtyři další páry. Lahodné víno, klid, pohoda jakou mám rád. Po jídle Felicity řekla, že by si dala zákusek. Než jsem stačil přivolat číšníka, byla pod stolem. Opatrně jsem odkryl ubrus, abych viděl, co tam hledá. Felicity na mě spiklenecky mrkla a začala mi otevírat poklopec.

„Fé, co to děláš? Pojď nahoru, už jde číšník!“

Felicity jako by neslyšela. Zabořila mi hlavu do klína a začala ho lízat. Toporně jsem se usmál na číšníka, jako by se nic nedělo a já jen čekal, až přijde žena z toalety. To mně ho už kouřila a ona to opravdu umí. Teď jsem o to ale nestál. Začal jsem jí rukou odstrkovat hlavu, ona mně ho však tak pevně stiskla, až jsem sykl bolestí. V tu chvíli se číšník opět podíval k našemu stolu. Dal jsem obě ruce na stůl a napil se vína. Felicity povolila sevření a zintenzivnila tahy rty. Snažil jsem se nedávat najevo rozkoš, kterou mně působila a nezúčastněně pozorovat okolí.

„Jacku, co je s tebou? Jsi jak pařez, stříkej.“

Už jsem to nevydržel. Sklonil jsem hlavu a hluboce vydechl. Chvilí na to Felicity vylezla zpod stolu. Číšník ihned přispěchal:

„Madam, nepotřebujete něco?“

Felicity si utřela do ubrousku rty, usmála se na číšníka a prohodila:

„Už je všechno v pořádku.“

Fé měla ráda sperma. Baval jsem se o tom s kluky na fakultě a všichni mně záviděli. Stěžovali si, že většina holek nepolyká. Felicity